

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1312 Usque Ad Annum 1351

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1767

VD18 9011826X

§. 10. Avaritia Judicum & calliditas.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66305](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66305)

gerebant vel gerere poterant alii, & inter Judices ordinarios ipsi quoque numerabantur: præter quos dabantur delegati, delegatorum vicarii & alii cognitores. Quomodo inveniri poterat tantus Judicum numerus ad functiones suas habilius? Omitto reliquos justitiæ ministros.

§. X.

Avaritia Judicum & calliditas.

De inveniendis talibus, qui commodis non servirent suis, ne cogitandum quidem erat. Patebat manifesto Clerum lucri studio præcipue inductum esse ad hanc occupationem, tam parum gratam per se ipsam. Siquis eam charitatis causa sibi sumebat, ut S. Ivo, miraculum erat. Quamdiu Episcopi Clericique potissimum quærebant Dei gloriam & salutem animarum, scilicet quinque aut sex primis seculis, satis occupati erant sacris precibus, docendo populos, consolando pauperes. Non suscipiebant arbitria nisi ægre, partes

Histor. Eccles. Tom. XXIII.

C que

Hist. l. 90.

§. 31.

l. 2.

que reconciliandi gratia. At ex quo tempore volebant in laicos dominari & opes congerere, putabant se viam inter optimas unam ingredi, cum omnes eorum causas sibi subjicerent. Occasionem præbuit ignorantia laicorum tanta, ut ne legere quidem scirent (quod dixi alibi) magnique Domini haberent Clericos, qui epistolas & libellos componerent, argentum cogere & custodirent, accepti expensique rationes conficerent. Clerici agebant tabularios, notariosque, advocatos & procuratores: verbumunia exercebant omnia, in quibus opus est nosse scribere. Unde factum, ut juniores pragmatici sermone Gallico *Clercs* etiamnum vocentur.

Ita Clerici ab instituto vitæ suæ sensim recedebant obliviscentes illud *2. Tim. 2. 4.* Apostoli dictum: *Nemo militans Deo implicat se negotiis secularibus*: neque his implicabant se tantum, sed ob-
ruebant etiam, ac demergebant. Tantum aberat, ut errorem sentirent suum, ut

ut eum gloriæ sibi ducerent, atque hujus nimiae jurisdictionis, quam verorum Ecclesiæ jurium studiosiores huic servitatem injungi clamarent, cum cernerent molitionibus suis limites poni plerisque in conciliis seculi decimi tertii ac decimi quarti. Quo usque processerit Judicium caliditas, videmus per abusus tribunalium ibi condemnatos. Inter alios impediabant partes, ne transigerent, ut ipsi haberent exercitationem forensis: cum tamen primis seculis Episcopi solum conarentur Christianos a litibus impedire. Jurisdictio in juris nundinationem verti, religio quæstui sordidissimo auctoritatem tribuere, Christus novos lucrandi ac ditescendi modos doctum venisse videbatur: Christus, inquam, qui amorem paupertatis ore ac exemplo suo tantopere commendavit.

v. Diff. 5.

§. 17.

Conc. de

Lond. 1237.

Hist. l. 81.

§. 81. 12.

Præter peculiare obtentus jurisdictionis ecclesiasticæ propagandæ generalis quidam inventus est in ratione peccati. Ecclesia, agebant,

C 2

per

per potestatem clavium habet jus cognoscendi, quidquid est peccatum, ut sciat, utrum remittere id, an retinere, ligare fontem, an solvere debeat. In qualibet autem controversia de commodo profano alterutra pars, & interdum utraque injuste contendit aliquid esse suum: & hæc iniquitas est peccatum: igitur ad forum sacrum pertinet. Ex hoc principio Episcopus erat Judex cunctarum litium suæ dioceseos, & Papa omnium bellorum inter supremos Principes; nempe, ut rem proprie dicamus, solus summo regnabat jure. At facile est enodare hoc sophisma. Ecclesia est Judex omnis peccati in foro interno, quando nocens se de illo accusat; vel etiam in externo, cum crimen est publicum & mali exempli: sed ejus judicium finitur aut irrogatione pœnæ salubris, aut proscriptione sacra sine privatione rei profanæ.